

Mezi náma holkama

LINDSEY KELKOVÁ

Sváteční lahůdka od autorky úspěšné série knih ZBOŽŇUJU...

Mezi
náma
holkama

Mezi náma holkama

LINDSEY KELKOVÁ

Přeložila Blažena Kukulišová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2015 Lindsey Kelk

All rights reserved.

Z anglického originálu *A Girl's Best Friend*

(Published by Harper, London, 2014)

přeložila © 2016 Blažena Kukulišová

Redakce textu: Milena Kudělová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-850-6 (pdf)

#TeamJeff

Prolog

Předvečer Nového roku

Nepřejí si snad všichni, aby se mohli vrátit do minulosti a změnit ji?

Zprvė bych prokázala světu laskavost a zamordovala vynálezce iPhonu s předním foťákem, zadruhé bych se snažila přesvědčit rodiče několika nejhorších prevítů v dějinách lidstva, aby používali spolehlivější metody plánování rodičovství, a zatřetí bych nikdy nepolíbila toho chlapa.

A možná žádného mužského. Čistě pro jistotu.

Měla jsem za sebou šest nejabsurdnějších měsíců zaznamenaných nejen v tom mém životě, ale dost možná i v globálním měřítku. Nejsem si jistá, zda existuje způsob, jak porovnat vlastní průsery s maléry všech ostatních, ale řekla bych, že seznam těch mých je impozantní. Ano, zažila jsem spoustu legrace. Havaj, Milán, New York, Nick..., ale dobrořivý bože, těch chyb, co jsem přitom nasekala. A jak říká Amy, pro srdce neexistuje tlačítko „vymaž historii“. Amy ve skutečnosti říká, že není tlačítko pro vymazání historie vagíny, ale vlastně je to fuk, v podstatě jde o totéž.

Jenže teď jsem navzdory všemu stála v šatně oblečená v šatech, o nichž jsem myslela, že je na sobě nikdy mít nebudu, a dělilo mě jen pár minut od chvíle, kdy navždy změním svůj život.

Takže žádný stres.

„Je moc pozdě zdrhnout?“

Dveře do šatny se pootevřely a dovnitř vklouzl usměvavý Kekipi.

„Nejspíš jo,“ odpověděla jsem a podívala se do velikánského trojdílného zrcadla, které zabíralo skoro celou místnost. „Mám na sobě šaty, vy jste v obleku, jsou tady všichni hosti. Nejspíš do toho budete muset praštit.“

Vzal obě mé ruce do svých a políbil mě na tvář. „No co, lidi se dnes rozvádějí jako na běžícím pásu, tak si s tím nebudu lámat hlavu. Upřímně řečeno, nejsem si jistý, jestli to bude úplně legální.“

Zmohla jsem se na chabý úsměv a přikývla. „Jojo. Na tom něco bude.“

„Mimochodem, vypadáte krásně, bílá je pro vás jako stvořená.“ Kekipi natáhl ruku a zastrčil mi za ucho jednu nezkrotnou kadeř. „Bezvadné.“

Kadeř, kterou se mi snažil odhrnout z obličeje, se okamžitě zhoupala zpátky a Kekipi obrátil oči v sloup. Zbytek mých vlasů byl narvaný do něčeho na způsob drdolu, ale s takovým množstvím kudrn se to spíš podobalo nakynuté buchtě, co se moc nepovedla. Musím si přestat myslet, že něco jde udělat jen proto, že jsem to viděla na YouTube. Kadeřnice to po půlhodině vzdala a vážně jsem měla poslechnout její radu a pustit ten nápad z hlavy.

„Vy jste taky fešák.“ Vysekla jsem malé pukrlátko a hára si už nevšíkala. Opravdu mu to slušelo. Jeho bronzová kůže přímo zářila a vlasy, obvykle trochu vlnité a krapet nespoutané, měl upravené do velice elegantního účesu sčesaného k jedné straně. „Měl byste nosit oblek častěji. Zvlášť takhle třpytivý.“

„Flitry miluju, oblek nesnáším,“ přiznal a zatahal za tuhý límeček. „Pořád si myslím, že by celá tahle záležitost byla mnohem snazší, kdybychom si řekli ano na pláži, jak jsem navrhoval.“

„Jsem téhož názoru.“ Zvedla jsem prst před svými umělými řasami. „Můžeme shodit tyhle hadry, vyskočit na záchodě z okna a utéct spolu na Havaj?“

„Lákavé,“ odpověděl Kekipi. „Velice lákavé.“

„Nikdo beze mě nebude nikam utíkat,“ křikl rozčilený hlas přes dveře na toaletě. „Víte, jak dlouho mi trvalo dostat ji do těch šatů?“

„Jak dlouho?“ zašeptal Kekipi.

„Strašně dlouho,“ odpověděla jsem a vtáhla dech. „Neměla jsem jí dát volnou ruku ohledně korzetu.“

Amy, má garderobiérka a nejlepší kamarádka, se vynořila z toalety, v obličeji krajně zarputilý výraz a na sobě hodně přihlouplé tričko s jednorozcem. „Myslím to vážně,“ řekla, v ruce džíny. Tolik se bála, aby něco nepromeškala, že vyběhla z koupelny polonahá. „Nikam nejdete.“

„Smím se ptát, proč ještě nejste ustrojená, drahoušku Amy?“ Kekipi se naklonil a vtiskl jí polibek na obě růžová líčka, pohled odvrácený od jejích kalhotek. „Pokud vím, za čtvrt hodiny začíná obřad.“

„Už na to jdu,“ zabručela a vzdorovitě po mně loupala okem.

„Od incidentu s horkou ribenou a svatým přijímáním v roce 2001 nemá Amy dovoleno nosit hezké šaty dlouho před příslušnou událostí,“ vysvětlila jsem Kekipimu, který si všiml, jak jsme se na sebe podívaly. „Amy totiž bryndá.“

Kekipi zamrkal. „Cože? Řekněte to ještě jednou.“

„AMY BRYNDÁ,“ zopakovala hlasitě. „Jdu se oblíknout. Za čtvrt hodiny se snad nemůžu tak moc zprasit, ne?“

Potlačila jsem nutkání zvednout obočí. Amy v posledních třech měsících dokázala všem asi tak milionkrát, že není dítě. Až na to, že si při dospěláckém chování nevedla o moc lépe než já. Sledovala jsem, jak šmátrá v živůtku družičkovských šatů, visících na vnitřní straně dveří, a s jazykem vystrčeným z koutku úst hledá malý krytý zip. Konečně ho našla, zatahla za něj – a uskočila, protože šaty spadly na zem jako nějaká hedvábná louže.

„Tess?“

Dveře šatny se znovu otevřely a dovnitř nakoukla vysoká krásná blondýnka, oblečená ve stejných šatech, jaké se Amy snažila zvednout z podlahy.

„Jsi tam?“

Zatajila jsem dech.

„Jsme tady všichni,“ odpověděl Kekipi dřív, než jsem stihla popadnout něco dostatečně smrtícího. Můžete někoho umlátit lakem na vlasy? Nejspíš ano, máte-li dostatečnou motivaci. „Paige, vypadáte úchvatně,“ pokračoval. „Nemůžu se na vás vynadávat.“

„Vás taky hledám.“ Když jako poslední vyfasovala Kekipiho polibky, její nervózní obličej na chvíli rozzářil úsměv. „Nemohla jsem vás venku najít – páni, vám to sekne.“

„No ahoj,“ řekla Amy z druhého konce místnosti. Její příkrý tón a zamračený výraz mohly mít větší váhu, kdyby tam nestála s rukama v bok, spoře zahalená do nesourodých kousků spodního prádla. „Máš moc hezké šaty – kampak se v nich chystáš?“

„Amy, přestaň,“ napomenula jsem ji šeptem.

Paige semkla rty do tenké linky a zavrtěla rameny. Upřeně jsem se dívala na podlahu.

„Jste tak našponované!“ Kekipi se usadil do naducaného křesla u okna a sledoval tu podívanou. „Být kluci a gayové, pošlu vás dvě do koupelny, ať si to rozdáte, a bude pokoj.“

„Nevím, co jiného říct, než že mě to mrzí.“ Paige si nervózně pohrávala se širokou sukní. „Nechtěla jsem o dnešek přijít.“

„Seš příšerná, Sullivanko,“ zavrčela Amy. „Kamarádky mají držet spolu, ne si přebírat kluky.“

Paige přimhouřila oči. „To na těch kalhotkách jsou pajduláci z Mr Men?“ zeptala se.

„Jo, jsou – no a co?“ odsekla Amy, celá naježená. „Namouduši, Sullivanko, neprovokuj.“

„No tak, nechte toho.“ Skočila jsem mezi své nejlepší kamarádky a doufala, že je úžasná bělostnost mých šatů třeba na chvílku oslepí. „Paige, opravdu nevím, co říct. Trochu jsem se bála, že nedorazíš a budu si připadat hrozně.“

„A já bych zuřil, že jste mi zkazila družičkovské téma Charlieho andělků,“ vložil se do toho Kekipi.

„To já si připadám hrozně.“ Paige mě drapla za ruku a škusbla mnou, až jsem jí vlítla do objetí, na které jsem nebyla připravená. „Měla jsem ti to říct, opravdu jsem nechtěla, aby ses to takhle dozvěděla.“ Cítila jsem, jak mě svírá pažemi.

„Jste obě směšné.“ Amy se vrhla do skupinového objetí; planoucí vztek byl tentam, přemožený strachem, že něco propásne. „Pitomé kačeny.“

Být plátek masa v sendviči z lesklých hedvábných vlasů je sice nádhera, ale i tak mi to přišlo divné. Tolik se toho stalo, tolik bylo řečeno, tolik toho ještě pořád zůstalo nevyřešeného.

Dveře šatny se najednou rozlétly a třísky do zdi tak, že všichni v místnosti nadskočili; všichni a všechno.

„Ty tu nemáš co dělat!“ Amy vyrazila ke dveřím a snažila se je zabouchnout před udiveným Charliem. Jenže jeho sto osmdesát centimetrů a něco k tomu se jejím rovným sto padesáti ubránilo zcela hladce.

„Charlie!“

Cítila jsem se v šatech tak zranitelně, že jsem si instinktivně ovinula paže kolem těla.

„Charlie?“ řekla Paige a její dokonalé vlasy zavlály ke dveřím a zase zpátky ke mně.

„Charlie!“ zvolal radostně Kekipi, a když jsme se všichni otočili a podívali se na něj, strčil si do pusy další sušenku s kousky čokolády. „Pardon, nemám co dodat, jen jsem nechtěl zůstat pozadu.“

„Jdu si s tebou promluvit,“ spustil Charlie a tčkal očima po místnosti. Amy mu celou svou myšl silou zaútočila na břicho ve snaze vytlačit ho z místnosti, ale ani to s ním nehnulo.

„Se mnou?“ zeptala jsem se.

„S Tess?“ podivila se Paige.

Charlie přikývl. Působil uštvane a pomačkaně, kravatu trochu nakřivo a vlasy rozcuchané.

„Můžeš mi věnovat pět minut?“ řekl a zakasal si košili do kalhot. Typický Charlie, nikdy ne tak docela upravený. „Jen ti chci něco vysvětlit. Choval jsem se jako vůl.“

„Konečně s někým v této místnosti souhlasím,“ řekla Amy. Napřímila se, nabrala zhluboka dech a znovu se pokusila odsunout Charlieho z dohledu.

„Díky, Aims.“ Zvedl ji obřímí tlapami ze země, jemně ji postavil za dveře a zavřel je. „Chci všechno vysvětlit dřív, než to praskne.“

„Musí to být zrovna teď?“ zeptala jsem se, ruce zastrčené v podpaží. Šaty toho odhalovaly mnohem víc, než by si jeden myslel. „Vážně?“

„Není to zrovna skvělé načasování, Charlesi,“ přisvědčil Kekipi. „Vím celkem jistě, že byste tu teď neměl být.“

„Pusť mě dál!“ zajčela Amy z chodby a zabušila na dveře. Pak najednou bušení ustalo. „Co ty tady děláš?“

Dveře se zase začaly otvírat a Charlie je přibouchl, nebo se o to aspoň pokusil a narazil na něco pevného. Ale tentokrát se dovnitř nesnažila dostat Amy – byl to někdo větší a mnohem silnější. Dveře se znovu rozlétly, tentokrát takovou silou, že Charlieho, jehož rovnováha byla už tak dost vratká, odmrštily přes celou místnost k mým nohám, kde se svalil

na podlahu, při pádu si rozbil hlavu o nohu židle a umazal mi hedvábnou sukni bílých šatů od krve.

„Tak dost, ty čuně,“ řekl Kekipi, popadl ho za paže a táhl ho dál od mých poničených šatů. „To stačí.“

„Kdo přede mnou zabouchl ty blbé dveře?“ zeptal se vztekle Nick a tiskl rukáv košile k nosu, z něhož crčela krev. „A proč je Amy venku ve spodárech?“

Polilo mě horko, dělalo se mi zle. Cítala jsem, jak mi buší srdce a kalhotky se vrhají k zemi, a vzápětí má pýcha uháněla dolů, aby mi je zase natáhla a přilepila k dámským partiím. Ten maglajs pocitů mě úplně ochromil.

„Nicku?“ zašeptala jsem.

„Tess...“ odpověděl a prohlédl si odshora dolů moje šaty.

„Charlie!“ vyjekla Paige.

„Pomoc,“ zaskučel Charlie, který ležel na zemi a civěl na hvězdičky, co na stropě viděl jen on.

Stála jsem tam uprostřed elegantně zařízené šatny nádherného milánského palazza v krásných bílých šatech, ozdobených půvabným krvavým šrámem; jeden bývalý milenec mi ležel u nohou s otřesem mozku a druhý na mě opodál zíral, celý zkrvavený, jedna má nejlepší kamarádka se snažila potlačit překvapené vzlykání a druhá tiše hopsala nahoru a dolů ve spodním prádle oblečeném naruby, tiskla pěsti k ústům a oči měla tak vykulené, až jsem se bála, že jí vypadnou z hlavy.

„A já.“

Otočila jsem se a uviděla, jak si ten výjev z chodby prohlíží Al, vyšňořený ve skvostném šedém obleku.

„Tohle vypadá jako fantastický začátek svatby,“ prohlásil a vešel dál v doprovodu smyčcového kvarteta, hrajícího kdesi v dálce. „Jen mi znovu připomeňte, kdo s kým kráčí uličkou k oltáři?“

Kapitola první

O dva a půl týdne dřív

„Bezva, to je ono, vypadáš senzačně,“ křikla jsem, když moje kamarádka Paige nervózně poposedla na lavici. „Nehýbej se, jsi něco jako socha, socha z ledu.“

„Jo, jsem zmrzlá,“ zavolala na mě Paige. „Nejsem v pohodě, Tess.“

„Snažíš se snad *ty* fotit na bruslích?“ zahulákala jsem, roztřesená na fleku uprostřed kluziště. „Ne, takže sklapni.“

Zvedla v tichém protestu dokonale nakreslené obočí.

„To se taky považuje za hýbání,“ odpověděla jsem. „Nech toho.“

„Přece víš, že se strašně nerada fotím,“ zareptala, když za mnou tiše projel zamboni na úpravu ledu, kroužící kolem kluziště. „Jak dlouho to ještě potrvá?“

Paige Sullivanová je nejen umělecká šéfka supersenzačního módního časopisu *Belle*, ale taky jedna z nejlepších lidských bytostí, jaké jsem kdy poznala. Jelikož věděla, že zoufale potřebuju nasbírat víc zkušeností s foťákem, obvolala kdekoho, kdo jí dlužil nějakou laskavost, a zatahala za tolik nitek, že jsme po její pracovní vánoční party měly celé kluziště v nádvoří Somerset House na hodinu jen pro sebe. Na party samotnou mě sice nedostala, ale co, je jenom člověk. A to, že jsem na party nemohla, ještě neznamenal, že nemůžu s předstihem zabrousit do kuchyně a štípnout tam sváču.

„A ty zas víš, že jsi moje oblíbená modelka,“ odpověděla jsem, a když se nedívala, vytáhla jsem z kapsy vánoční koláček a šoupla ho do pusy. „Přestaň se vrtět a budeme hotové mnohem dřív.“

„Přestaň se vrtět, tvar se příjemně, napni špičky, zvedni bradu,“ zabrb-

lala Paige. Byla sice nevrlá, ale pořád krásná. „Už máš sbaleno na svatbu století?“

„Kufry sbalené, letenka zabookovaná,“ přikývla jsem. „Kekipi je tak nadšený. Nemůžu uvěřit, že se bude ženit.“

„Pro každého se někdo najde,“ pronesla moudře. „S výjimkou mě a tebe, pochopitelně.“

„Evidentně,“ přisvědčila jsem. „Myslím, že to bude senzační. Můžeme třeba dělat, že tam nejdeme jen za družičky, ale že se vdáváme. I když je jasné, že svatba Kekipiho a Domenica bude úchvatnější než cokoli, co bych dala dohromady já.“

„Stejně z toho mám trochu divný pocit,“ řekla Paige, natočila hlavu vzhůru a dokonale zachytila světlo. Ať už se jí focení líbí nebo ne, má přirozený talent. „Kekipiho ani pořádně neznám, ale tvrdí, že potřebuje světlovlasou družičku, aby mohl ztvárnit svou představu ve stylu *Charlieho andílků*.“

„A co chce nevěsta, to taky dostane.“ Stiskla jsem spoušť a blesk naplnil kluziště zářivě bílým světlem. „A družičkovské šaty na míru od Bertieho Bennetta se jako lákadlo taky hodí, ne?“

„Neuškodí,“ pokrčila rameny. „A bude to legrace. Nový rok je hrozná depka, vlastně nezní jako špatný nápad strávit ho na svatbě roku v Milánu.“

Přesunula jsem se krátkými krůčky kousek doleva a zkusila jiný úhel. Dobrotivý bože, je tak hezká. Koza jedna.

„Upřímně řečeno mi přijde trochu divné, že po nás chce, ať mu jdeme za družičky, ale myslím, že nezná až tolik lidí, chápeš?“ V trochu těsných bruslařských botách mě začínaly bolet kotníky. Jak dlouho tam už jsme? Připadalo mi to jako chvilka.

„Určitě *zná* spoustu lidí, ale myslím, že nemá až tolik přátel. S Alem byli tolik let zašití v tom baráku na Havaji, že v Milánu každý den prakticky skákal radostí až do stropu. Neumím si představit, co musí Amy snášet v New Yorku.“

„Já si neumím představit, že spolu ti dva bydlí, těžko říct, kdo z nich je větší cvok. Chudák Al,“ řekla Paige a zachvěla se. „Už to bude? Mrzne mi zadek.“

„Náramně fešný zadek,“ podotkla jsem, civěla na ni přes hledáček

a úplně zapoměla, jak je mi zima, jak moc mě bolí kotníky a na všechno ostatní, co není zrovna dokonalé. „Už jen chvilku. Dvě minuty.“

Londýn se rozhodl být před vánoční party lidí z *Belle* hodný a hnusnou deštivou slotu, která město sužovala celý den, vystřídal krásný svěží večer s čistounkou noční oblohou. Paige, zabalená do dlouhých šál a nadýchaných palčáků, vypadala jako snová dívka ze zimní pohádky; s krásnou budovou Somerset House na pozadí a zářivě bílým ledem dole to připomínalo oživlou vánoční pohlednici.

„Co jiného pořád děláš od té doby, co ses vrátila, teda kromě toho, že nutíš kamarádky, aby si hrály na modelky?“ zeptala se, hrábla dozadu a přehodila si přes rameno dokonale nedokonalý rybí cop. „Pořádně jsme se neviděly.“

„Protože na mě nikdy nemáš čas a radši se bavíš s novými nóbl přáteli z módní branže,“ připoměla jsem jí. Zatímco jsem fotila v Milánu, Paige přešla z *Glossu* do *Belle* a zdálo se, že už nemá čas na nic jiného než práci. Její nový džob byl jako vystřižený z *Ďábel nosí Pradu*, pokud si odmyslíme všechnu pastvu pro oči a Chanel doplňky zadara. „Dělám pro jednoho fotografa, říká si Ess. Fotí pro časopis *No-No* a potřeboval dalšího asistenta. Znáš ho?“

Paige nahodila výraz, jako že bude zvracet.

„Takže jsi měla to potěšení.“

„Odpornej blbeček,“ přikývla. „Ale fotí senzačně. Domluvila jsem, že u nás bude za pár týdnů fotit nějaké celebrity.“

„Vážně?“ zavravorala jsem na bruslích. „Dělá i pro *Belle*?“

„Vydavatel ho miluje a všechny celebrity s ním chtějí spolupracovat,“ přikývla. „Jinak bych si každopádně řekla o tebe, kdybys byla volná.“

Já osobně si o jeho fotkách myslím, že jsou laciné, přexponované a nevkusné, ale kdo jsem, abych ho soudila? Ne že bych to dokázala líp. Vlastně počkat, jasně že jo.

„O tohle mi vůbec nejde.“ Zašermovala jsem rukama, abych rozehnala její rozpaky. „Totiž, pro *Belle* bych fotila děsně ráda, ale asistování fakt nemiluju. Dnes jsem musela dělat, že jsem žirafa, abych poskytla ‚inspiraci‘ jeho modelce. Víš, jaké zvuky vydává žirafa? Já to nevěděla. Musela jsem si to vygooglovat.“

Paige se zamračila, ohnula studené prsty a chvíli na ně dýchala pro případ, že mi nedochází, jaká je jí zima.

„Vydává vůbec nějaké zvuky?“ zeptala se.

„Jako našťavaná kráva, kterou někdo škrtí,“ řekla jsem a šklubla sebou při té vzpomínce. „Myslím, že to je důvod, proč moc často neslycháme jejich podmanivé hlasy.“

„To si ani neumím představit.“ Paige nakrčila mrňavý nosík. „Musí to znít příšerně.“

Nechala jsem foťák pověšený kolem krku a odkašlala si: „Jo, nějak takhle: ngggghhh...“

„Tess!“ okřikla mě. „Probůh, ženská, vzpamatuj se. Tohle je důvod, proč tě nemůžu brát na hezký místa.“

„Kristepane!“ Zírala jsem na ni. „Stává se ze mě Amy.“

„Jo, něco takového se fakt děje,“ řekla Paige s pochopením v hlase, ale nikoli ve tváři. „Nosíš její věci?“

Podívala jsem se na krátké černé tričko vyzdobené neonovým jednorozcem, které vykukovalo zpod černého svetříku na zapínání, přikrášlené proužkem bělostného břicha pokrytého husí kůží. Kvůli focení jsem musela odložit tlustý kabát a už jsem skoro necítila prsty. A Paige si myslí, že *jí* je zima?

„Tričko je Amyino,“ přisvědčila jsem a v duchu si poznamenala, že musím vyprat haldu prádla, jen co se vrátím domů. „A taky svetr. Kdy se tohle stalo?“

„Svatá prostoto,“ povzdechla si. „Strašně dávno.“

Bývaly časy, kdy bych v pátek večer v tomhle vandráckém ohozu vytáhla paty z domu. Fakt je, že jsem je beztak vytáhla málokdy, protože jsem celých šest let od promoce skoro každý pátek tvrdla až do večera v práci, ale přece jen. Měla bych na sobě nejlepší kousek ve stylu „Friday casual“, a neonová jednorozčí rozhodně nepatří k tomu, co vám v ležerní pátek v kanclu projde.

„Jak Amy vychází s Alem?“ zeptala se Paige. „Všichni se už třesou na tu jeho kolekci AJB. Šílený.“

„Zdá se, že je v pohodě,“ odpověděla jsem. „Těžko říct, Amy opravdu nebere věci moc vážně.“

„Spoustu lidí z módní branže naštvalo, že Al vyrukuje s kolekcí o Vánocích, a ne v týdnu módy,“ podotkla a přemázla si pusou leskem na rty. „Mocipáni nemají rádi, když někdo nehraje podle pravidel.“

„Myslím, že na mocipány kašle,“ připustila jsem. „Když jsem s ním naposledy mluvila, říkal, že trvá na Vánocích, protože to bylo oblíbené období jeho manželky. Amy se ho snažila přemluvit, aby kolekci předvedl v Milánu nebo Paříži, ale nechtěl o tom ani slyšet.“

„Musí být hezké mít tolik sebejistoty,“ odušila Paige a já souhlasně přikývla. „No a co je jinak u tebe nového kromě toho, že děláš pro toho blbce a prohodila sis život se svou nejlepší oděvně ulítlou kamarádkou? Já jsem pořád v jednom kole, práce, vánoční party a tak dál. Nemám pořádně na nikoho čas.“

„No jo, všechny ty mejdany musí být noční můra,“ řekla jsem a snažila se zachytit, jak se jí od špičaté brady odráží bílá záře světýlek, zdobících obří vánoční strom. „Působíš vydeptaně.“

„Pracovní večírky nejsou až taková sranda, víš?“ namítla. Zaostrila jsem na její obličej a vyblejskla zružovělé tváře. „V tomhle období je to samá společenská akce, ale nikdo se tam ani moc nebaví. A to příšerné počasí. A v telce není nic, na co by se dalo koukat. A tak dál, chápeš.“

Paige sice neznám tak dlouho jako Amy, ale jedno je jisté. Ta holka fakt neumí lhát.

„Paige Sullivanová.“ Přimhouřila jsem hnědé oči a zadívala se do jejích zelených. „Co to meleš? Proč mi radši nepovíš, co se děje?“

„Vůbec nic,“ zasmála se a obličej jí zrudl ještě zářivěji než Rudolfův nos. A protože se přímo za ní tyčila osvětlená osmimetrová verze tohohle všeobecně oblíbeného soba, nebylo těžké k tomu přirovnání dospět. „O čem prosím tě mluvíš?“

„No tak, nekecej!“

Vesele jsem zatleskala a okamžitě na bruslích ztratila balanc a začala se kácet. Rozhodila jsem ruce, abych se udržela ve vzpřímené poloze, a Paige měla co dělat, aby se nerozesmála.

„Něco se *děje*! No tak, ven s tím. Musíš mi to říct. Neboj, umím udržet tajemství.“

„Neudržíš ani ta svoje,“ prohlásila Paige. „Proč bych, probůh, měla zrovna *tobě* něco říkat?“

„Fajn, budu hádat.“ Civěla jsem na ni, dokud se mi rozpačitě nepodívala do očí. „Máš novou práci?“

„Ne, nemám, a fakt se nic neděje. Nic netajím,“ protestovala a hned zase uhnula pohledem. „Víš o tom, že na led nemusíš v bruslích? Mohla sis vzít tenisky.“

„V čem je pak zábava?“ zeptala jsem se. „Probůh, nejsi v jináči?“

„Bože, ne!“ vyjekla. „Aspoň doufám, že ne.“

A vtom mi to došlo. Byla klidnější než obvykle. Za celý večer si postěžovala jen jednou na svou strašnou smůlu s mužskými a *navíc* přišla v botách bez podpatků. Paige Sullivanová. Umělecká šéfka časopisu *Belle*. V pátek večer. V Londýně. Bez kramfleků.

„Jasně!“ Vyhodila jsem ruce do vzduchu, ztratila rovnováhu a žuchla na zadek. „Máš kluka!“

Nejdřív tam jen mlčky stála, soustředěně si prohlížela svoje palčáky, vrtěla hlavou a usmívala se. „Nemám,“ řekla nakonec. „S nikým nechodím, Tess, vážně.“

„To je lež jako věž,“ hekla jsem přidušeně a čekala, až zase popadnu dech. *Au, au, auvajs*. Zlomená kostrč zrovna o Vánocích, bezva. Když budu mít fakt štěstí, můžu strávit Kekipho svatbu vsedě na nafukovacím kruhu ve tvaru donutu. „A Ježíšek každé lhaní opláče. Chceš rozbrečet Ježíška, když se blíží jeho narozeniny?“

„Nemám žádného přítele,“ trvala na svém, stáhla si gumičku z konce copu, vzhledla a podívala se mi do očí. Což nejspíš znamenalo konec focení. „Na mou duši, nekecám. A nechci o tom mluvit.“

„Fajn,“ řekla jsem, doplazila se ke kraji kluziště a chopila se její ruky, když mi pomáhala vstát; foťák se mi divoce pohupoval kolem krku. „Přestanu se vyptávat. Předpokládám, že si to potají rozdáváš s nějakým senzačním chlapem a všechno mi povíš, až budeš sama chtít.“

Chvilí jsem se jí upřeně dívala do očí, než stočila pohled jinam. Vypadala smutně. Což mě taky rozesmutnilo. A to se mi nelíbilo.

„Nebo ho třeba nechám zabít,“ nadnesla jsem. „V téhle náladě s radostí.“

Chvilíčku to zvažovala a pak zavrtěla hlavou. „Zatím ho můžeme nechat žít. Jsem v pohodě, Tess, přísahám.“

„No jasně,“ řekla jsem, když jsme sebou plácly na lavičku u kluziště, a zadržela dech, jakmile zhmožděné kosti v mé sedací partii narazily na studený, tvrdý kámen. „O tom žádná, jsi prostě úžasná. Ale ať se děje cokoli, víš, že mi to můžeš říct, že jo? Nebudu tě soudit, ani náhodou.“

„Já vím,“ přikývla. „Jsi dobrá kamarádka. Ale fakt o nic nejde, není o čem mluvit.“

Bylo nad slunce jasnější, že kecá. Netušila jsem, co za tím vězí. Pracují spolu? Je ten chlápek slavný? Nebo ženatý?

„A co ty?“ Paige se dotkla jemného zlatého řetízku na svém krku a dloubla do mě. „Už jsi mu...“

„Ne.“ Zarazila jsem ji dřív, než stihla doříct otázku. Když mi nechce odpovídat ona, taky jí nic nepovím. „Ještě ne.“

„A on?“

„Taky nic.“ Rázně jsem zavrtěla hlavou, otočila foťák a prohlížela si pořízené záběry na displeji.

„Tess.“ Paige mě přiměla položit foťák do klína. „Nemyslíš, že je na čas zavolat mu? Je to už kolik měsíců.“

„Ne,“ řekla jsem bez váhání. „Myslím, že je nejlepší dělat, jako že k ničemu nedošlo.“

„Kéž by to bylo tak snadné,“ povzdechla si. „Proč už na to někdo nevymyslel pilulky?“

„Protože ve vědě pořád nedělá dost žen,“ odpověděla jsem. „Ty, co tam pracují, se usilovně snaží léčit strašné nemoci, a všichni vědci makají na vynálezu vibračního holicího strojeku s pěti břity. Však my se tam dohrabeme.“

„Doufám, že radši dřív než později,“ řekla. „Do týdne módy v New Yorku zbývají jen dva týdny a musím přemýšlet o šatech. Tohle drama kolem chlapů zabírá v mozku strašně moc místa.“

„Je to o prioritách,“ souhlasila jsem, položila jí hlavu na rameno a dívala se, jak zamboni s bzukotem krouží po ledu a opisuje ladné osmičky. „A to je další důvod, proč mu nevolám. Nezvládnou víc než jeden masivní mozkový odliv najednou. Aspoň že se blíží Vánoce.“

„Uvažuji o tom, že se budu strašně cpát a pak celý leden pít šťávy,“ řekla Paige.

„Co se týče prvního, jsem rozhodně pro.“ Stáhla jsem si Amyino tričko přes břicho. „To druhé asi vynechám.“

„Taky se mi do toho nechce,“ připustila. „Z kapusty se mi dělá blivno. Asi bych tak brzy před módním týdnem neměla plánovat žádné obžíracky.“

„Nebo můžeš seknout prací,“ navrhla jsem, a když pokrčila rameny a zvažovala možnosti, pleskla jsem ji po koleně. „Pojď, jdeme do sebe něco kopnout, než mi upadnou prsty.“

„Konečně pořádná řeč,“ zaradovala se má modelka, seskočila z lavičky a pomohla mi rozšněrovat bruslařské boty. „První rundu platím já.“

Vážně, jedna z nejlepších lidských bytostí, jaké jsem kdy poznala.

Kapitola druhá

„Jess, můžeš prosím zvednout ten reflektor?“

„Tess,“ zabručela jsem, zvedla paže ještě výš nad hlavu a zakymácela se. Od včerejšího incidentu s kostrčí mě ukrutně bolel zadek a fakt jsem nestála ani trochu pevně na nohách. „Promiň, ale jmenuju se Tess.“

Celebritní fotograf celebrit Ess – žádné příjmení – se na mě zaškaredil a hned se zase vrátil k civění na nic v hledáčku svého aparátu. Opravdu jsem si nemohla stěžovat, bylo to poprvé, co se mi za celý den podíval do očí; od chvíle, kdy jsem v šest ráno dorazila na plac, ho totiž mnohem víc zajímala moje prsa.

Když mi agentka dohodila práci s Essem, byla jsem nadšená. Říkala, že je to úžasná příležitost. Tolik se toho naučím, tvrdila. Až doteď jsem uvařila čtyři hrnky čaje, které zůstaly nevyypité, musela jsem dvakrát v hustém lijáku ven pro kafe a zkroucená v ještě nepohodlnějších pózách než průměrná učitelka jógy držela v jednom kuse obří reflektor, těžký jako prase. A to mluvíme jen o dnešku. Za celý týden jsem se k focení dostala nejbliž ve chvíli, kdy mě Ess nedopatřením praštil foťákem do zadnice, zatímco jsem pod stolem zapojovala do zásuvky MacBook. Tohle nebyla praxe naostro, v jakou jsem doufala.

„Jess, potřebuju ho výš. No tak, ženská, prokristapána!“

Zavřela jsem oči, modlila se ke komukoli, kdo poslouchá, abych kromě zhmožděného zadku netrávila Vánoce ještě i se zlomenou nohou, vyhoupla se na špičky a zakymácela se dopředu a dozadu.

„Pardon,“ procedila jsem přes zaťaté zuby. „Je to lepší?“

„Ani ne. Moc nepomáhá, že tím krámem máváš jako nějakým blbým praporem,“ odpověděl, odtrhl foťák od obličeje a hodil ho na prvního asistenta, malého a vyděšeně se tvářícího peroxidového blondáka

jménem 7. Ne slovo sedm, číslo sedm. To nám důrazně vyjasnil. Nikdy slovo, vždycky číslo, prohlásil defenzivně. „Musí bejt nehybněj. Máš odrážet světlo. Víš vůbec, jak se stojí v klidu, Jess?“

„Ne,“ zašeptala jsem, nasadila co nejzářivější úsměv a zadržela dech. „Takhle?“

„Ne. Tak slez dolů a najdeme ti na práci něco, co není tak náročné, jako stát a nehejbat se,“ řekl Ess. Podrbal si licousy, lascivně mi civěl na hýždě a čekal, až se seštrachám ze stoličky, kterou postavil na židli podloženou kufrem. Nepodal mi pomocnou ruku. „Veronica říkala, že budeš na tohle dobrá.“

Znělo to jako konstatování, nikoli otázka, žádné tázavé zvednutí hlasu.

„To je od ní hezké,“ podotkla jsem a kráčela po špičkách přes bělostný ateliér. „A vůbec se jí to nepodobá.“

„Děláš to s ní?“ zeptal se.

„Co prosím?“ zamrkala jsem.

„Šukáš ji?“

„Ne,“ odpověděla jsem a zavrtěla hlavou. „Nic takového. Je lesbička?“

„Nikdy to na mě nezkoušela.“ Pokrčil rameny, jako by to mohlo být jediné vysvětlení. „Kdybys byla dobrá, tak přece umíš pořádně držet reflektor.“

Naznačil posunkem, ať si stoupnu na značku ve tvaru téčka, co 7 vyrobil na podlaze z izolepy. „Veronica se v lidech obvykle neplete. Určitě s ní nešukáš?“

„Určitě ne,“ řekla jsem, stáhla z ohonu gumičku a spoutala tolik narezlých vlnitých vlasů, co se dalo. „A je mi líto, jestli hned všechno nedělám úplně dobře. Ještě jsem nikdy nikomu neasistovala. Slibuju, že to zvládnou. Omlouvám se.“

Jako bych měla nějaký tik spočívající v chrlení omluv. Sypala jsem je ze sebe v jednom kuse, i když jsem mu je nedlužila a on si je nejspíš nikdy nezaslouží.

„Aha, tak ty seš jedna z těchhle.“ Ess přimhouřil oči a po naježeném obličejí mu přeběhl upjatý úsměv. „Myslíš, že seš opravdová fotografa, až moc dobrá, aby sis špinila ruce asistováním.“

„Vůbec ne,“ vyhrkla jsem. „Totiž, jsem opravdová fotografka, ale nemyslím, že jsem až moc dobrá, abych ti asistovala.“

Kecala jsem. Ve skutečnosti jsem byla přesvědčená, že je to hluboce pod mou úroveň, ale jelikož jako „opravdová fotografka“ už skoro tři měsíce nemám do čeho píchnout, nemůžu si moc vyskakovat. Vyšlo najevo, že mi spíš šťastnou náhodou spadly do klína dva senzační džoby, ale jinak se žádná fotografická kariéra nekoná.

„Jo? Máš na Instagramu spoustu hezkejších fotek své večere, co?“ zeptal se a 7 se z povzdálí zahihňal. „Možná i nějakou tu kočku, ne? A pár selfieček s kachním pyskem?“

„Ne,“ odpověděla jsem a pohodila hlavou jako rozhořčený poník. „Totiž ano, jasně, ale nejen to. Fotila jsem Bertieho Bennetta pro časopis *Gloss* a pracovala s ním na knize, kterou píše.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“ Ess bez rozmyšlení ohrnul nos nad nejlepším kšeftem mého života. „*Gloss* to do půl roku zabalí, pamatuj na má slova. Všechny tyhle kundí časáky půjdou ke dnu.“

Zděšený výraz v mém obličejí ho zjevně nevyvedl ani trochu z míry.

„Kundí časáky?“

„Časáky,“ přikývl. „Pro kundy.“ Při každém slově máchl rukou.

„Nerozumím,“ odpověděla jsem. „Sorry.“

„Ty,“ ukázal na mě tlustým nehezským prstem, „seš kunda. Čtivo pro tebe. Kundí časáky.“

Agentka Veronica mě varovala, ať tenhle džob nepodělám. Ne přesně těmito slovy, protože agentka Veronica používá vulgarismy stejně ráda, jako většina lidí ráda dýchá, takže byl celý náš rozhovor mnohem barvitější, ale když říkala, ať to nepodělám, domnívala jsem se, že mi jen radí, ať nepříjdu pozdě nebo něco nerozbiju. Blesko mi hlavou, že upuštění foťáku by mi poškodilo kariéru o hodně míň, než kdybych prospintovala místností a probodla Essovi srdce propiskou.

„Jess, seš tu s náma?“ Ess mi luskl prsty před obličejem a ukázal na značku na podlaze. „Potřebuju zkontrolovat osvětlení pro další focení. Seš vysoká, bezva. Klekni na všechny čtyři, ať vidím, kam dát modelku, až ta hlupka konečně dorazí.“

Zprudka jsem se nadechla a připomněla si, jak je tenhle džob důležitý

a jak moc to chci pracovně někam dotáhnout. Že tahle zkušenost má klíčový význam pro mé převelice stručné CV. A vůbec, čím jiným bych utloukla sobotu? Zbývají mi ke zhlédnutí už jen tři epizody *Hry o trůny* a pak jsem úplně v háji. Jestli nenajdu něco jiného, co bych mohla dělat, budu se muset nechat uvést do umělého spánku, než začne nová řada.

„Dobré? Mám zůstat tady?“ zeptala jsem se a vleče si zastínila rukou oči, protože 7 rozsvítil oslepující reflektory, všechny namířené rovnou do mého obličej.

„Dívej se na mě,“ nařídil mi Ess, zadíval se do foťáku a pomalu ke mně vykročil. „Hleď přímo do objektivu.“

„V tom světle nic nevidím,“ odpověděla jsem a zamrkala. „Dívám se na tebe? Vidíš mě?“

„Jo, vidím, Jess, v pohodě,“ řekl. „Teď trochu pokrč lokty a zvedni hlavu. A vystrč zadek.“

Když mi agentka Veronica řkala, že musím začít od píky, netušila jsem, že má na mysli tyhle začátky. Zdráhavě jsem poslechla. Udělat z mé zadnice střed pozornosti se mi bytostně přičilo, bála jsem se, že pokud ji takhle nechám ještě chvíli, stáhne planety na svou oběžnou dráhu.

„Ach bože, tohle teda není snadné,“ povzdechla jsem si. Paže se mi trásly, jak jsem se snažila držet pózu, a kolem proužku holé kůže mezi tričkem a džínami fičel studený vzduch z klimatizace. Ahoj, napůl obnažené půlky, sbohem, důstojnosti.

Ess ke mně došel ještě blíž. „Teď otevři pusu,“ řekl. „A přestaň mrkat, dívej se rovnou do foťáku, jako bys ho chtěla lízat.“

Uskočila jsem dozadu a kecla si na zadek. „Prosím?“

„Prokristapána, nemůžeš se ani chvilku chovat jako profesionálka?“ Otočil se na podpatku a hodil foťák na čekajícího 7. „Chci, abys minutku pózovala, a hned vyvádíš jako Naomi Campbellová.“

„Ne, promiň. Omlouvám se.“ Slova se mi hrnula z pusy dřív, než jsem se nad nimi stačila zamyslet. „Nerozuměla jsem ti. Co přesně chceš?“

„Čekej na kolenou a s otevřenou pusou, až se ti udělám do ksichtu,“ odpověděl.

„Tak jo, vlastně ne, pardon.“ Vyskočila jsem na nohy, napřímila se

a potáhla džíny přes zadek nahoru, v obličejí celá rudá. „Tohle není ani trochu v pohodě.“

Teď, když jsem stála necelý metr od něj, bylo jasné, že jsem i v teniskách o dobrých patnáct čísel vyšší než Ess. A jelikož mi roztrpčení přidalo ještě třicet centimetrů navíc, měla jsem pocit, že nad ním vyloženě čním.

„Takhle s lidma nemůžeš mluvit.“ Obličej mi planul a vyschlo mi v ústech. „To není v pořádku.“

„Jde o umění, Jess,“ vyštěkl a udeřil pěstí do dlaně, ještě červenější než já. „Je to redakční záměr, metoda. Neříkala jsi před chvílí, že seš opravdová fotografa?“

„Jsem opravdová fotografa,“ prohlásila jsem tak jasně a srozumitelně, jak jsem to svedla; 7 zatím odcupital k počítači, viditelně roztrfesený ve svých předražených stříbrných holínkách. „Ale nemíním tam klečet a nechat tě takhle se mnou mluvit. Vždyť je to příšerné.“

„Jde o umění,“ zopakoval Ess, ne úplně jistý sám sebou. „Tohle je můj styl. Proto si časopis najal mě, a ne tebe. Ve skutečnosti se ti nehodlám vystříkat na čumák, chápeš? Jen se snažím, abys vypadala sexy – i když na týhle frontě evidentně svádím předem prohranou bitvu.“

„Nepřipadá mi to sexy,“ namítla jsem, rudá a rozhozená. „Připadá mi to příšerné. Proč ti v tomhle nemůže helfnout 7? Je stejně vysoký jako já a nejspíš hubenější. Podobá se modelce víc než já.“

Ess a 7 se na sebe podívali a hystericky se rozesmáli. Řehtali se, až se za břicha padali.

„Jo, Jess, to máš teda pravdu.“ Ess si otřel opravdovou slzu. „To se ti povedlo. Netušil jsem, že máš smysl pro humor, myslel jsem, že seš prostě kráva.“

„Myslíš, že bych mohla odpoledne připravit nějaké záběry?“ zeptala jsem se. Za pokus to určitě stojí. „Nebo se dívat, jak co děláš? Místo abych jen vařila čaj, chápeš?“

V tu ránu bylo po úsměvu.

„Dokud neumíš vyrobit pivo, co se dá pít, máš na starost vaření čaje,“ ušklíbl se. „Dokud neusoudím, že seš připravená, nepřiblížíš se k mému foťáku blíž než na tři metry. A teď zapni konvici, než dorazí modelka.“

Chtěla jsem něco namítnout. Chtěla jsem mu říct, že je totální kretén a nezaslouží si práci, asistenty ani vzduch, co dýchá. Ale neudělala jsem to. Byla jsem švorc, musela se nakvartýrovat k nejlepší kamarádce a tenhle džob jsem potřebovala. Takže jsem udělala to, co přede mnou miliony žen: sklapla a naběhla k plotně.

Čaj je lék na každé trápení. A pokud selže všechno ostatní, pořád ještě můžu načurat do čajové konvice. Nejspíš bych se pak cítila trochu líp.

„A pak říkal, že se mi vystříká...“ Odmlčela jsem se kvůli efektu; agentka Veronica upřeně hleděla na svůj laptop. „Do ksichtu.“

Na chvíli vzhledla, z úst natřených tlustou vrstvou rtěnky jí viselo žváro. Odfrkla si, až jí na nose poskočily brýle, a znovu stočila pozornost k počítači.

„A?“

„Takhle se mnou mluvit nemůže!“ vykřikla jsem a ustaraně sraštila obočí. „Nebo snad jo?“

„Dokud ho budou lidi najímat, může si říkat, co chce,“ odpověděla. „Můžu se tě na něco zeptat?“

„Ano,“ řekla jsem, hodila kabelu na zem a klesla na židli. Až doteď jsem byla příliš rozzuřená, abych si sedla, ale po její nevalné reakci ze mě vztek vyprchal.

„Co to s tebou doprdele je?“

Paže, jimiž jsem si utahovala ohon, mi ztuhly ve vzduchu.

„Co je se *mnou*? To jako vážně?“

„Něco v tom být musí,“ řekla, típla cigaretu a okamžitě si zapálila další. „Poněvadž nemůžu přijít na jedinej důvod, proč tady seš a skuhráš, když pracuješ s jedním z nejlepších londýnskejch fotografů.“

„Protože říkal, že chce, abych se na něj podívala, jako kdyby se chystal udělat se mi...“ spustila jsem.

„Jo, to už vím,“ skočila mi agentka Veronica do řeči, než jsem dokončila větu. „Není to čím dál větší přča, čím víc to vykládáš. Vlastně jo, ale držme se tématu. Na co si stěžuješ?“

Byla jsem z toho perplex. V mé předchozí práci museli lidi naběhnout na kobereček už jen za to, že někdo takříkajíc ukázal kotník kominíkovi,

a to jsme dělali v reklamě, vnímané jako branže, kde ženské nemají šanci prorazit, noční můra ve stylu *Šilenců z Manhattanu*, a ještě si někdo myslí, že to není dost sexistické.

„Cítla jsem se nepříjemně,“ řekla jsem a snažila se neudusit kouřem z její cigarety. „Nelíbilo se mi to.“

„To je mi *moc* líto,“ odpověděla a tiskla ruce k srdci, ve tváři předstíraně starostlivý výraz. „Můj předrahý andílku! Rozrušil tě ten zlý pán? Ranil tvoje city?“

Vyšpulila jsem pusu. „Ano.“

„Nono.“ Natáhla se přes stůl a pohladila mě po hlavě. „Hezky se uklidni. Opravdu se před tebou udělal, přímo tobě do obličeje? Ne, nic takového.“

„Na tom nezáleží,“ zabručela jsem a začínala si připadat hloupě. A hladově. Pišerná kombinace. „Nemělo by na tom záležet. Nemělo by mu procházet, když říká tyhle věci.“

„Ne, nemělo by, ale vítej v realitě.“ Veronica se pohodlně usadila, zamžikala v kouřové cloně, co ji obklopovala, a potřásla hlavou. „Kurva, chceš bejt fotografa, Tess?“

Když jsem před šesti týdny odjela z Milána a dorazila domů, celá rozzářená, plná citů a těstovin, věděla jsem určitě, že jí jsem. Evidentně jsem se spletla.

„Ano,“ řekla jsem váhavě.

„Chceš, abych ti dohazovala džoby, z kterých koukají skutečný prachy?“

„Ano,“ odpověděla jsem fofrem. Tím jsem si byla jistá.

„Tak jo, a strašně nerada ti to říkám, ale asi tě čekají horší věci, než že ti blbej Simon Derrick nakáže, ať si klekneš a špulíš pusu na jeho mrňavýho pindů,“ povzdechla si. „Měla jsi mu povědět, ať ho teda vytáhne, a pak se počurat smíchy.“

„Simon?“ zeptala jsem se a poprvé toho dne se mi do tváře vkradl úsměv. „Jmenuje se Simon?“

„No co? To sis kurva myslela, že ho jeho manchesterská máti vodila na bazén, a když plaval znak, pokřikovala: ‚Jde ti to setsakra dobře, Essi!‘?“ Potáhla z cigarety a zprudka vyfoukla dým. „Je v mý stáji od té doby, co dělal fotky pro katalog Argos. A byly na hovno.“

Zabíjela bych, abych mohla fotit pro katalog Argos.

„A 7?“ zeptala jsem se.

„Myslíš Colina?“ Agentka Veronica popadla myš a začala zběsile klikat. „Ten malej prevít. Chodil na Eton, tatíkovi patří půlka internetu. Toho kluka nesnáším.“

„Je to těžší, než jsem si myslela, to je vše,“ přiznala jsem a seškrábla z džín na koleni šmouhu bílé barvy.

„Prorazit jako fotografska není ani trochu snadné, Brookesko,“ odpověděla agentka Veronica. „Některým lidem to trvá roky. Začíná se brzy, končí pozdě, dělá se o víkendech a pak celý hodiny upravuješ ve Photoshopu tlustý prsty nějakýho debila, aby na obálce časopisu nevypadal jako hnusnej feťák, kterým je. A to jen když seš dost dobrá, aby ses k týhle práci vůbec dostala. Napadlo tě, že možná o tohle nestojíš?“

Cítila jsem, jak mi klesá čelist, a vzápětí se začala dusit kouřem z její cigarety.

„Jasně že jo!“ vykřikla jsem; kouř mě štípal v očích. Vzduch v kanceláři byl tak hustý bílými mračny čmoudu, že by se dal použít při natáčení videoklipů kapely Bananarama. „Tvrdá práce mi nevadí. Budu makat od nevidím do nevidím, udělám všechno, co je nutné.“

„A je fakt bezva, že máš takovej elán, ale to ještě neznamená, že ti to nakonec vyjde.“ Típla cigaretu a hned si zapálila další. „Možná je na čase přiznat si, že jsem to s těma ambicema trochu přepískla, když jsem se tě ujala. S asistentkama nespolupracuju, Brookesko. Jsem agentka, ne charita. Myslíš, že jsem v sobotu odpoledne v práci jen tak ze srandy?“

„Přece nebudu asistovat dlouho,“ namítla jsem a otřela si slzíci oči v zoufalé snaze přesvědčit ji, aby mě u sebe nechala. „Budu opravdu brzy dostávat nabídky k focení, slibuju.“

„Až na to, že o tomhle nerozhoduješ, nebo snad jo?“ ušklíbla se a přejela očima maily, na které jsem neviděla. „Jsi u mě skoro šest měsíců a udělala jsi jen dvě zakázky, obě od stejný osoby. Nemůžu se s tebou piplat dalšího půl roku. Každý den má jen tolik hodin, co jich má, a bez urážky, musím se soustředit na klienty, co mi vydělávají prachy.“

„Budu je taky vydělávat,“ dušovala jsem se. „Jen prostě potřebuju čas.“

„Tak ti to kurva shrnu.“ Veronica mezi řečí mocně inhalovala. „Nikdo neví, kdo seš, nikdo s tebou nikdy nedělal, neštekne po tobě ani pes. Víím, že jsou skoro Vánoce, ale jestli ti seženu další džob jako ten, co se k tobě jen tak mýrnyx týrnyx přichumelil z *Glossu*, bude to pro mě větší zázrak než posraný panenský početí.“

Otevřela jsem pusu a chtěla něco namítnout, ale zarazila mě rázným bodnutím cigaretou.

„A máš přinejlepším pochybnou pověst, podle toho, koho se zeptáš.“

Pochybnou pověst? Jsem čistá jako lilie. Ve škole jsem rok za rokem dostávala pochvalu za vzornou docházku, tedy s jedinou výjimkou, když mě Amy přiměla ulít se z výuky kvůli setkání s Justinem Timberlakem, ale to přece nebyla moje vina. Kdybych tam nešla, zatkli by ji. Takhle jen dostala napomenutí.

„V týhle branži se nic neutají,“ řekla agentka Veronica při pohledu na můj zmatený výraz. „A tvoje bývalá vymaštěná spolubydlící se postarala, aby tu historku všichni znali z jejího pohledu.“

A sakra. Vanessa. Vážně, vyfouknete někomu práci a identitu a jednou *jedinkrát* dovolíte své nejlepší kamarádce praštit je přes kozy, a bude se to omílat donekonečna.

„Ale jinak se mi líbíš, Brookesko.“

Měla legrační způsob, jak to dát najevo.

Zakašlala jsem a řekla: „Nechtěla bych vidět, jak mluvíte s někým, kdo se vám nelíbí.“

„Máš koule a toho si vážím,“ pokračovala a jako obvykle mě ignorovala. Agentka Veronica opravdu poslouchá, jen když říkáte něco, co chce slyšet. „Ale musíš ty své koule předvést. Ukázat, co s nimi umíš. Rozpálit to, chápeš?“

„Chcete, abych předvedla svoje koule?“

„Jestli budeš zalezlá v koutě, nikam se nedostaneš.“ Ukázala na mě cigaretou, z níž odlétla troška popele a přistála jí na klávesnici. „A nikam se nedostaneš, když mi tu budeš kňourat, že po tobě nějaký debil chtěl, ať mu vypulíruješ francka.“

„Ale nebude se to dít pravidelně, nebo jo?“ zeptala jsem se, upřímně perplex. Přišla jsem ze světa, v němž tvrdě dřete a vypracujete se výš.

Nebo jsem si to aspoň myslela. Vyšlo najevo, že jsem hrozně naivní. „Prostě mi řekněte, co mám dělat, a já to udělám.“

„To už je lepší.“ Vysála doposledka druhou cigaretu a zamáčkla ji v popelníku s něčím, o čem jsem usoudila, že by se to dalo považovat za úsměv. „Chci, abys šla domů, dala se do kupy a zítra napochodovala na plac a nakopala Simonu Derrickovi prdel. A to znamená, že si od něj nenecháš srát na hlavu. Znamená to, že se vzchopíš a budeš úžasná. Jasný?“

„A co ještě můžu udělat?“ zeptala jsem se a snažila se změnit téma dřív, než mě jedinou ranou pošle k zemi. „Cokoli, vážně. Nebojím se tvrdé práce.“

„Co takhle vyblejsknout pár fotek?“ navrhla. „Kurevsky revoluční nápad, já vím. Už si tě dlouho nemůžu držet, Brookesko, ne když z tebe nekouká žádnéj kšeft. Nemám čas na to, abych ze svý senzační prdele vytahovala asistovačky, za který platěj žebráckou almužnu.“

„Budu se snažit,“ řekla jsem a sebrala z podlahy kabelu. Připadlo mi, že v tu chvíli není vhodné zmiňovat se, že si z té žebrácké almužny bere 15 procent. „Díky za vaše rady, nezklamu vás.“

Než jsem stihla otevřít dveře, udeřil do zdi kousek od mé hlavy tenisový míček. Se srdcem až v krku jsem se pomalu sklonila, otočila se a uviděla, jak na mě agentka Veronica civí.

„Tohle vám upadlo?“ Zvedla jsem míček a s bušícím srdcem ho držela ve vzduchu.

Zatleskala, ať jí ho vrátím. Mrštila jsem ho přes kancelář chabým spodním podáním, přičemž jsem Veronicu minula o víc než půl metru a shodila ze stolu obrovský štos faktur.

„Házení mi moc nejde,“ vysvětlila jsem, zatímco se snášely na zem, a pochopila její metaforu s koulemi.

„Tak se to nauč,“ řekla, jako by si ani nevšimla, že je podlaha posetá hromadou papírů. „Nepouštěj foťák z rukou, foť všechny a všechno, vytěž co nejvíc z každý příležitosti, co se ti namane. Jestli chceš bejt fotografka, musíš si to vybojovat. Nikdo ti nic nepřistrčí pod nos.“

„Umím bojovat,“ odpověděla jsem a zařala ruce do pěstí. „Chci fotit. Opravdu to chci.“

„Jestli se pro tebe do měsíce něco nevyvrbí, budu tě muset pustit k vodě a pak teprve uvidíš, jak je to v týhle branži těžké. Chci vidět, jak to rozpálíš, Brookesko,“ štěkla. „Předved' ty svý koule. Už nejseš ta chudinka Tess z kanclu, jsi Tess Brookesová, fotografka, a fotograf by měl mít co říct, mít nějaký poselství. Ukaž mi, co v tobě je, kdo seš. Chápeš?“

„Rozumím,“ potvrdila jsem a zavřela za sebou dveře. „Předvedu koule, ukážu, kdo jsem.“

Znělo to jako hračka. Jenže... už jsem si nebyla úplně jistá, kdo jsem.

Kapitola třetí

„A pak Veronica říkala, že jestli se pro mě nenajde práce, pustí mě k vodě,“ řekla jsem a strčila do pusy plnou hrst chipsů se solí a octem. K čertu s Teskem a sezonními nabídkami tří za cenu dvou. K čertu s tou pokladní, co se zeptala, jestli jdu na mejdan. Vždyť na tom není absolutně nic špatného, když si dá sedmadvacetiletá ženská k večeri dvě tuby pringles a jednu si nechá jako dezert.

„No nekecej!“ zaječela Amy při našem každodenním hovoru přes Skype a v reprácích na mém laptopu to rozhořčeně zapraskalo. „To snad ne? Tohle ti udělat nemůže, nebo jo? Přece ti nemůže dát padáka?“

„Může,“ odpověděla jsem vyčerpaně a rozhlédla se po všech kouscích papíru a prázdných tubách od chipsů kolem sebe. „A možná mě fakt vyhodí. Když se na to dívám z obchodního hlediska, asi by měla. Investuje do mě spoustu času a pořád se to nevyplácí. Návratnost toho, co do mě vložila, je příšerná a...“

Amy tleskla rukama a já se před kamerou probrala.

„Tess, prosím tě, řekni mi, že nepočítáš návratnost investic do své osoby.“

„Ne,“ odpověděla jsem a pomalu odstrčila blok a kalkulačku mimo záběr webkamery. „Jasně že ne.“

„Nemůže tě vyšoupnout, teprve začínáš,“ řekla a mrkla se na mobil. „Přece z tebe nemůže být přes noc David Bailey, ne? To není fér.“

„Nejde o to, co je fér,“ namítl jsem. „Jde o to, co je nejlepší pro byznys. A možná jsem si opravdu tak trochu myslela, že ze mě přes noc může být David Bailey. Jenže takhle to nejspíš neprobíhá, že ne? Jen prostě nechci, aby to se mnou Veronica vzdala.“

„Já spíš nechci, abys to vzdala ty sama,“ opravila mě Amy. „Tohle je

jen malej zádrhel, nic víc. Jsi senzační. Lepší než David Bailey. Každopádně víc fit... i když jsem nejspíš ani neviděla nic z toho, co vyfotil. Nebo *jeho* fotku. Netuším, jak vypadá. Je fit?“

„Díky za útěchu, ale fakt se v tom plácám,“ řekla jsem. „Vůbec nevím, co dělám. Nemám páru, od čeho začít.“

Ale snažila jsem se. Má postel byla pokrytá časopisy a novinami, na přikrývce ležely rozevřené všechny publikace, co jsem sehnala, a jména všech uměleckých šéfů, fotoeditorů a lidí, co v Londýně rozhodují o fotkách, jsem zvýraznila neonově žlutým popisovačem. Jsem down, ale držím se. Ještě nejsem mimo hru.

„Na něco přijdeš,“ odpověděla Amy roztržitě. „Jako vždycky.“

„Je všechno v pořádku? Musíš končit?“ zeptala jsem se, když se znovu zamračila na svůj telefon. „Jestli jo, nic se neděje.“

„Promiň.“ Hodila mobil dozadu na postel a já sebou škubla, když dvakrát poskočil a spadl na zem. „Povídej, *poslouchám*. Jen mi pořád chodí haldy mailů. Ta prezentace je pořádná zabíračka. Asi mě to zabije.“

Amy byla v New Yorku a pomáhala Alovi uvést na trh zbrusu novou módní kolekci AJB. Z toho, co jsem věděla, to vypadalo na velkou událost.

„Jestli tě dřív nezabije Kekipi,“ odpověděla jsem. „Jak to chceš udělat, aby ti za tři týdny narostly vlasy pro účes vodopád?“

S Amy a Paige jsme uprostřed noci dostávaly maily s podrobnými instrukcemi ohledně povinného přípravného režimu pro družičky. Toho chlápka miluju jako vlastního bráchu, ale rozhodně nepřichází v úvahu – toho bohdá nebude –, abych se před zkoušením šatů nechala objednat na voskovou depilaci celého těla. Ano, mé nohy potřebují oholit, ale ještě na tom nejsem tak, že by mi rostl plnovous, pomyslela jsem si a bezděky přejela rukou po obličejí.

„Zítřka mě vezme někam, kde mi je prodloužej,“ řekla Amy a dotkla se svého černého skřítkovského rozcuchu. „Nebo si to aspoň myslí. A vůbec, nechme Kekipiho Kardashiana být a radši povídej o té práci, co děláš. Do ksichtu jsi to sice neschytila, ale fotograf je sexistickéj úchyl, kterej nemá ani na to, aby si vytřel prdel tvýma negativama. Co se dělo dál?“

„Tím se netrap, to je fuk, už tě radši nebudu zdržovat.“

Jakkoli se mi po Amy stýskalo, chtěla jsem se hlavně vrátit ke svému projektu. Nebudu schopná usnout dřív, než najdu kontaktní údaje o všech lidech, co by mi eventuálně mohli dát práci, a nevykousám, jak je podmáznout, aby si mě vyžádali. Musela jsem ukázat agentce Veronice, že jsem dobrá volba. „Ještě jsem se nedostala k večeři a mám hlad jako vlk.“

„Ve skřínce v kuchyni by měly být konzervy špagetovejch kroužků v omáčce,“ řekla s nostalgickým úsměvem. „Bože, mám na ně takovou chuť, až bych brečela. Dala bych si je na toast... Chleba je tu hnusnej. Tak o co jde?“

„Kam jdeš dnes na večeři?“ zeptala jsem se a doufala, že odvedu její pozornost jinam. Bydlela jsem u ní už šest týdnů. Konzervy byly dávno v tahu. „Bude to tam super?“

„Tady je všechno super.“ Nafoukla tváře a poplácala se po břiše. „Přibrala jsem nejmín pět kilo. Vážně, Tess, jídlo v New Yorku – chtěla bych sníst úplně všechno. A taky že jo, *pořád* se něčím láduju. Můžeš rovnou spálit všechny moje hadry, protože až tady budu hotová, budou mě muset domů odkutálet.“

„To zní strašně.“ Donutila jsem se nasadit úsměv. „A když už jsme u toho, máš představu, kdy se vrátíš? Pořád platí, že v předvečer Vánoc letíš domů?“

Amy nakrabatila obličej a zavrtěla hlavou.

„Nejsem si jistá,“ řekla. „Prezentace je třiadvacátého a do té doby tady pochopitelně jsme, a pak Al něco říkal o tom, že pojede na Havaj pracovat na nových koncepcích, než se přesuneme do Milána. Chce si prohlídnout nějaké Janeiny notesy, co má v tom baráku. Nejspíš budu muset jet s ním – časovej rozdíl mezi Londýnem a Havají je šílený, všechno to schvalování by se nedalo stihnout.“

Al neboli Bertie Bennett, alias legenda módního průmyslu, Amyin nový šéf a jeden z mých nejoblíbenějších lidí na světě, žije na Havaji, kde jsem se s ním seznámila. S ním a taky s další osobou, která prozatím zůstane bezejmenná, tedy pokud nepocítím nutkání vyrvat si rezavou lžící srdce z těla.

„Havaj je úžasná,“ zasnila jsem se, před očima plno ananasů a palem. „Bude se ti tam líbit, Aims.“

„Já vím a fakt tam chci jet,“ řekla Amy a zašklebila se jako šílenec. „A představ si Havaj o Vánocích. Nebude to senzace? Jsem zvědavá, jestli tam budou vánoční stromky. Sakra, co když nemají růžičkovou kapustu? Samozřejmě ji nesnáším, ale bez ní to přece nejde.“

Cože?

„Budeš tam o Vánocích?“ vypískla jsem až moc rychle, protože mi konečně docvaklo, co mi Amy sděluje. „Nepřijedeš domů?“

Posledních pár měsíců jsem pořád jen dřela, ale pokaždé, když jsem procházela kolem výlohy plné hezky zabalených dárků, které jsem si nemohla dovolit, nebo se v podzemce snažila ignorovat opilé lidi, co mají na hlavě sobí parohy, připomněla jsem si, že Amy už brzy přijede na Vánoce domů a všechno bude v pořádku.

„Chci jet domů,“ odpověděla ne dost rychle. „A nejspíš přijedu. Ale možná nebudu moct, Tess, a vím, že ze všech lidí zrovna ty chápeš, že práce někdy musí mít přednost, i když se mi nechce věřit, že to říkám zrovna já.“

Nesnáším, když se můj zápal pro nějakou věc oklikou vrátí a rafne mě do zadku.

„Jasně že jo,“ řekla jsem a snažila se nešpulit pusu. Amy celé roky nevydržela u jednoho zaměstnání víc než pár týdnů a práce pro Ala byla neuvěřitelná příležitost. Opravdu jsem jí to moc přála. A jen malilinko záviděla. „Chybíš mi, to je vše. Nemůžu uvěřit, že jsi v New Yorku a já trčím tady. Děsně žálím. Ale nedělej si starosti, to bude dobré.“

Neuměla jsem si představit, jak přežiju Vánoce bez nejlepší kamarádky. Trávily jsme je každý rok spolu tak dlouho, jak mi paměť sahala, od dob, kdy jsme jako malé holčičky hopkaly s rodiči do kostela, až do časů, kdy jsme si počkaly, až všichni, nacpaní krůtou k prasknutí, upadnou do kómatu, vykradly se ven a u rybníčka v naší vesnici si přihrýbaly Baileys rovnou z flašky. A tahle tradice se udržela mnohem déle než ta s chozením do kostela.

„Do Vánoc zbývá celá věčnost,“ dodala Amy, když jsem dost rychle nenahodila falešný úsměv. „Na něco přijdeme.“

Na světě se nenajde ženská, co by nevěděla, že „to bude dobré“ ve skutečnosti nikdy neznamená, že jste v pohodě. Nějaký mužský možná jo, ale žena? Vyloučeno.

„Zbývá jen devět dnů,“ řekla jsem, když na mě vystrčila rohy děsivá vyhlídka, že ten den budu muset strávit sama s našimi, a pro jistotu se mrkla do napůl vyjedeného adventního kalendáře s čokoládou. Ne, na tohle radši nemyslet.

„Za devět dní se může stát fůra věcí, Tess,“ odpověděla Amy a znovu si prohrábla vlasy. Od té doby, co jsem odjela z Milána, narostly tak, že jí střapatá ofina padala až do velkých modrých očí. Vypadala senzačně. „Nestresuj se kvůli tomu.“

„Neboj,“ řekla jsem, celá vystresovaná. „Takže máš i dnes hodně práce?“

„Jo. Mám *každý* den haldu práce. Šílený.“ Krátce stočila pohled k hornímu okraji monitoru. „Krindapána, to je fakt tolik hodin? Tess, musím končit, mám zpoždění.“

„Ty máš pořád zpoždění,“ připomněla jsem jí. „Je to jedna z těch nádherně otravných věcí, co mám na tobě nejradši.“

„Teď ho mívám jen někdy, tak fifty fifty,“ prohlásila pyšně. „Jsem úplně nová a vylepšená Amy Smithová. Teda, napůl vylepšená. Mám zítra zavolat?“

„Jasně,“ řekla jsem a krátce na ni zasalutovala. „Tak jdi, nebo přijdeš ještě později.“

„Jo, jo.“ Amy si naposledy prohrábla vlasy a poslala do kamery vzdušný políbek. „Mám tě ráda, ty káčo.“

„Já tebe taky,“ řekla jsem a zamávala, načež moje nejlepší kamarádka zmizela a monitor zmodral.

Můj radostný úsměv se vytrácel. Představa, že Amy nebude o Vánocích doma, byla ještě horší než vyhlídka, že mě agentka Veronica nechá na holičkách. Horší než můj modrofialový zadek a to, že mi Paige nechce říct, co se děje v jejím milostném životě, nebo že už nemluví s Charliem, a skoro i horší než skutečnost, že se mi Nick Miller neozval bezmála pět měsíců.

„Mám z ní fakt radost,“ řekla jsem o patnáct minut později a vlezla do vany s nijak zvlášť teplou vodou. „Má se skvěle a zaslouží si to.“

Gumová kačenka, ležící na kraji vany, na mě vrhla podezřívavý pohled.

„Nedívej se tak na mě.“ Vrtěla jsem se tak dlouho, až jsem zaujala jakž takž pohodlnou polohu, a snažila se neshodit z kraje vany festovným drdolem narezlých vlasů obstarožně vypadající láhev Head & Shoulders. „Jasně že si to *zaslouží*.“

Kačenka zarputile mlčela.

„No tak jo, kdybych se hodně snažila, asi by mě mohlo trochu štvať, že u žádné práce nevydržela víc než tři měsíce a teď lítá s Alem po celém světě.“ Pokrčila jsem rameny. „A užívá si tohle báječné dobrodružství, zatímco já vařím čaj, držím světla a dovoluju jednomu chlápku, aby dělal, jako že mi ejakuluje do obličeje, ale vždyť je to fuk, ne?“

Kačenka nakrčila gumový zobák. Shodila jsem ji do vany.

„Nenávidím tě,“ řekla jsem, zadržela dech a ponořila se do bublinek, ale když jsem se znovu vynořila, byla tam, v těch svých namalovaných očích odsuzující pohled.

„Nezávidím jí to,“ řekla jsem jí/sobě. „Měla tolik příšerných džobů, tohle je pro ni senzační.“

„Pamatuješ, jak ji vyhodili z té firmy, co venčí lidem psy, protože přivedla z parku nesprávného čokla?“

„Jo,“ připustila jsem.

„Šla tam s dogou a vrátila se s labradorem.“

„Pravda,“ uznala jsem. „Majitelé z toho neměli velkou radost.“

A teď víceméně rozhoduje o nové značce Bertieho Bennetta. Moje kamarádka Amy pracuje pro mého dobrého přítele Ala. On je něco jako král módy a ona holka, co se v Topshopu nedostala ani ke druhému pohovoru, protože když jí řekli, že by musela pracovat o sobotách a každou druhou neděli, vysmála se jim.

Kačenka se pořád ještě tvářila skepticky.

„Má ráda volné víkendy,“ zabručela jsem. „Ale podle mě je hezké, že konečně našla něco, co se jí líbí.“

Ticho.

„Můžeme se třeba zamyslet nad něčím, co by mi pomohlo hledat produktivnější nápady,“ navrhla jsem a vystrčila z vody prsty u nohou.

„Zprvė by ses mohla vydávat za svou spolubydlící, utėct na Havaj a fotit pro módní časopis,“ navrhla kačenka.

Jen jsem se na ni nevzrušeně podívala a mlčela.

„Jo, jasně,“ řekla. „To už tady bylo. Zadruhé můžeš jet do Milána, fotit něco jako retrospektivu módních archivů Bertieho Bennetta a dokumentovat vznik jeho první značkové kolekce. Ale moment, když nad tím přemýšlím, taky mi to něco připomíná,“ dodala. „Co chceš, abych ti vykládala? Přestaň se kabonit, uznej, že ti to s focením nevyšlo, chovej se jako dospělý člověk a najdi si normální práci!“

Kačenka na mě upřela oči jako korálky.

„Nebo začtvrté,“ dořekla jsem. „Hod' kačenku do záchodu a počkej, až ji některá Amyina spolubydlící spláchne?“

Než stačila odpovědět, začal někdo lomcovat klikou koupelny.

„Obsazeno!“ křikla jsem a dál se bahnila ve vaně. Zavřené dveře držela jen jedna zrezivělá zástrčka a nebyla jsem přesvědčená, že obstojí.

„Cože?“ zahulákal mužský hlas z druhé strany.

„Říkám, že tu někdo je,“ křikla jsem.

Proč se dobývá dovnitř, když tam někdo evidentně je? Amy bydlí s úplně pitomýma lidma. Oprava, Amy bydlí s Alem a Kekipim v úžasných domech a hotelech po celém světě. To *já* bydlím s pitomýma lidma.

„Budeš tam dlouho?“ zahlaholil chlápek.

„Tak dlouho, než zase začne téct teplá,“ zavolala jsem a zkusila prsty na nohou otočit kohoutkem. Pořád ledová. „Musím si umýt vlasy.“

A k umytí mé absurdní kšticе je zapotřebí tolik vody, že to v okolí Londýna způsobí zákaz stříkání hadic.

Přes dřevěné dveře zarachotil hlasitý povzdech. „Tak se budu muset vykadit dole.“

Kysele jsem se ušklíbla a čekala, až rozmrzelé kroky odezní v dálce.

„Jsem tak ráda, že jsem přijala Amyinu nabídku bydlení,“ sdělila jsem kačence. „Báječně se tu bavím.“

Proplula kolem mého kolene a zvedla malé plastové obočí, jako by mě vybízela, ať vymyslím jinou možnost.

„Co třeba sbalit to tady a nastěhovat se k Charliemu?“ navrhla jsem.

Kačenka mě probodla smrtícím pohledem. Charlie Wilder pro ni stejně jako pro Amy zaujímá přední místo na seznamu otrapů.

„Ba ne, počkat. Nemůžeme, protože mě nenávidí.“ Odmlčela jsem se. „Tak toho nechej a nedívej se tak na mě, nebo pofrčíme na sever bydlet k mé máti.“

Jakkoli mi Amy chyběla, věděla jsem, že se musí dřív nebo později vrátit domů. Bylo to nicotné oproti tomu, jakou propast zanechal v mém životě Charlie. My tři jsme donedávna tvořili partu, ale dokonce i já musím uznat, že chápu, proč se Charlie nežene k mým dveřím, abychom zůstali nejlepší přátelé až nadosmrti.

K Charliemu Wilderovi jsem chovala něžné city od prvního dne na univerzitě, a když se konečně zdálo, že jsme našli způsob, jak být spolu, kardinálně jsme to podělali. On tím, že za mými zády spal s mou někdejší spolubydlící, a já tím, že jsem se zabouchla do nejhoršího chlapa, co jich na světě je. A čím víc o tom přemýšlím, tím méně to dává smysl.

Kačenka povzbudivě zakvákala a odplula zpátky ke kohoutkům.

Nejtěžší na tom všem bylo nemít nejmenší ponětí, co se děje v jeho životě. Dřív jsme se skoro každý den viděli nebo spolu mluvili, ale po tom nešťastném výletu do Itálie, kde jsme s Amy pobývaly u Ala, nás obě zablokoval ve všech formách sociálních sítí. Žádné aktualizace stavu, žádné tweetování, žádný Instagram, Snapchat, Viber, WhatsApp, ani třeba jen aktualizace Periscope, abych měla ponětí, co se s ním děje. Když vám někdo vyzná nehynoucí lásku a vy vzápětí vyznáte nehynoucí lásku někomu *jinému*, dá se očekávat mrazivá reakce. Po šestatřiceti textovkách, na které neodpověděl, jsem se přestala snažit s ním promluvit.

Charlie mi chyběl. Stýskalo se mi po Amy. Stýskalo se mi po jistotách a přímočarosti mého někdejšího života.

Klika znovu ožila, koupelnové dveře se s rachotem zhouply v pantech.

„Ještě tady jsem!“ křikla jsem. „Ležím ve vaně!“

Chybělo mi, že si nemůžu dopřát klidnou koupel.

„Dole není hajzlpapír,“ zahulákal muž přes dveře. „Můžeš mi nějakéj podat?“

Podívala jsem se k záchodu a uviděla, jak se v průvanu, co fičí pokrouceným okenním rámem, třepotá jeden žalostný útržek toaletního papíru.

„Tady taky není,“ zařvala jsem. „Sorry.“

„Kurva fix,“ zabručel hlas za dveřmi. „Co mám jako dělat, vytrít si prdel rukou?“

Zoufale jsem se podívala na kačenku.

„Hezky popořádku,“ zašeptala jsem. „Ze všeho nejdřív odsud vypadněme.“

Kačenčino radostné pohupování jako by naznačovalo, že souhlasí. Co nejdřív. Nejpozději ihned.

O hodinu později jsem byla v Amyině mrňavém kamrlíku a bezpečně zavrtaná v její obrovské posteli jsem v nakrabacených prstech držela dopis. Od chvíle, kdy jsem ho dostala, uplynulo sto třicet šest dní. Sto třicet šest dní od chvíle, kdy jsem otevřela obálku a poprvé uviděla jeho rukopis. Do té doby jsem o jeho rukopisu vůbec nepřemýšlela. Při všech mailech a textovkách se jen zřídkakdy setkám s něčím napsaným rukou, ale jen co jsem ten dopis uviděla, věděla jsem, že je od něj.

V době školní docházky jsem v jednom kuse slýchala, že bych se v oblasti rukopisu měla zlepšit, a teď, když málokdy třeba jen zvednu propisku, je přímo hanebný. Ten Nickův byl samozřejmě dokonalý. Elegantní krasopis, dokonale pospojovaná písmenka plná sebejistoty. Krásná, srdcervoucí slova vrytá do stránky, vytrhnuté z drahého notesu vázaného v kůži, který u sebe nosil, a pak sto třicet šest dní schované v mém cestovním pase.

Milá Tess,

řekl jsem Ti, že nevím, jestli tohle dokážu, a vychází najevo, že ne.

Přemýšlím o tom celý týden, ale nevidím jiné východisko. I kdybys neodjela, ráno bych seděl v letadle do New Yorku. Jen jsi mi usnadnila zbaběle vyklidit pole. Neber to jako svou vinu.

Snažil jsem se sám sebe přesvědčit, že jde o něco, co je zábavné a snadné a zvládl bych to, ale na tom, co cítím, není nic zábavného ani snadného. Všechno, co jsi včera řekla, bylo fantastické. Mám Tě tak moc rád, až to bolí. Jsi úžasná, Tess, a ten, kdo Tě získá, může mluvit o štěstí, ale já to teď nedokážu a není to fér.

Mohl bych zůstat a mohli bychom v téhle hře pokračovat, ale nakonec bych Ti znovu ublížil, a než by k tomu došlo, prostě by nám to neklapalo, takže nám oběma ušetřím trápení a odejdu dřív, než z Tebe udělám sebe.

Zasloužíš si něco lepšího. Chtěl bych být lepší.

S láskou

Nick

Vzhledem k tomu, jak rychle a prudce jsem se do něj zamilovala, jsem si uvědomila až po jeho odjezdu, že toho ve skutečnosti o Nicku Millerovi moc nevím.

Fakt, že jsem neviděla jeho rukopis, dokud nenapsal ten dopis, mě měl trápit ze všeho nejméně, ale když jsem ho teď viděla, nedokázala jsem myslet na nic jiného. Se slzami na krajíčku jsem papír složila podél jediného přehybu, kdysi ostrého a teď tak rozedraného, až jsem se bála, že se od neustálého rozvírání a skládání roztrhne na dvě poloviny, zastrčila jej zpátky do pasu a uložila pod polštář.

Možná jsem toho o Nickovi tolik nevěděla, ale i tak se mi po něm hrozně stýskalo. Chybělo mi slyšet, jak se směje a říká moje jméno. Stýskalo se mi po tichém mručení, než se pustil do jídla, po tom, jak mě políbil na vršek hlavy, než jsem usnula, a jak mě v posteli nechával ohrát si studená chodidla o svoje teplé nohy, jak se vždycky smál svým příšerným vtipům a vyvolával ve mně pocit pýchy a statečnosti, pocit, že jsem to opravdu já. Od té doby, co náš vztah ukončil, jako by mi někdo tohle všechno sebral, a ať jsem hledala sebevíc, ať jsem se jakkoli odhodlaně snažila poradit si sama, nevěděla jsem si rady. Nechtěla jsem ho tak moc potřebovat, spíš jsem chtěla, aby *on* potřeboval *mě*. Bylo to všechno tak matoucí.

Ukázalo se, že se dokážu obelhávat o spoustě věcí, pokud si myslím, že v globálu směřuji k něčemu dobrému. Byla jsem schopná si nakecat, že mi Charlie odpustí a že zase budeme přátelé. V poklidu jsem předstírala, že vůbec nežárlím na Amyin náhlý úspěch, a skoro jsem tomu sama věřila, když jsem lidem vykládala, jak nelituju, že jsem kariéru v reklamní branži pověšila na hřebík, abych vařila hrnky čaje a zametala ve fotoateliérech, ale ohledně Nicka jsem si už nemohla nic namlouvat.

Strávili jsme spolu dva týdny a sto třicet šest dní každý zvlášť. Nezavolal mi ani nenapsal, ale já jemu taky ne. Pokaždé, když jsem otvírala inbox, pátrala jsem po jeho jméně, jakmile mi začal zvonit telefon, v tom zlomku vteřiny, než jsem zjistila, kdo volá, jsem vždycky doufala, že je to on. Od té doby, co mě v Milánu opustil, se ani nepokusil promluvit se mnou, a ta skutečnost byla důvodem, proč se mi každou noc tak špatně usínalo, ale co kdybych mu zavolala a on prohlásil, že o mě nestojí a nikdy mě nemiloval? Při té představě jsem se budila zbrocená studeným potem. Když jsem Paige vykládala, že jsem Nicka nekontaktovala, protože se chci soustředit na práci, nelhala jsem, ale taky jsem neříkala celou pravdu. Ztratila jsem Charlieho důvěru a přátelství, má kariéra je v troskách, Amy tisíce mil daleko a nejspíš bude ještě dál, ale dokud mám pod polštářem bezpečně uložený Nickův dopis a udržím si třeba jen jiskřičku naděje, že možná jednou zase budeme spolu, mám něco, čeho se můžu držet.

Když mě uprostřed noci probudí úzkost, tím, co mě znovu ukolébá k spánku, jsou vzpomínky. Vzpomínám na chvíle, kdy jsme se ruku v ruce procházeli po Milánu. Jak jsme se líbali na náměstí před operou. Jak se Nick tvářil, když jsem mu řekla, že ho miluju. Vybavuju si pro útěchu naše dny na Havaji, plavání u vodopádu, posezení na pláži při západu slunce. Vzpomínky, které od rána do večera nechávám pod zámkem, protože mě v noci hřejí jako teploučká přikrývka, co si za nejstudenějších nocí přitáhnou až k bradě, ale ve dne jsou hrozné. Neustálá připomínka toho, co už nemám.

V noci je snadné uvěřit snům, ale ta malá jiskřička naděje, co u sebe celé dny nosím, mi začíná pálit prsty. Něco se bude muset změnit.

Kapitola čtvrtá

„Dnes mi připadáš mnohem šťastnější,“ řekla Amy. „Už zdaleka ne jako bys někoho chtěla zamordovat.“

„Jo, už nemám tak vražedné choutky,“ odpověděla jsem za běhu k podzemce, abych se vyhnula přehánce, co se spustila ve chvíli, kdy jsem vyšla z ateliéru. „Dnes je to rozhodně lepší.“

„Nemůžu uvěřit, že pracuješ v neděli,“ mlaskla znechuceně. „Víš, jak se k tomu stavím.“

„Jo, ale o víkendech dělá spousta lidí a svět se nezboří. Vlastně by spíš mohl nastat konec světa, kdyby nikdo nepracoval. Tak či onak, s drahouškem Essem mi zbývá už jen dnešek a pondělí. Myslím, že to zvládnou.“

Jen *myslím*, úplně jistá si nejsem.

„Asi bych s tím měla vyrukovat, dokud máš jakž takž dobrou náladu,“ řekla Amy. „O Vánocích doma nebudu, natuty.“

„Ach jo.“

„Samozřejmě by pomohlo, kdyby Kekipi netrval na svatbě v poslední den roku, ale je celou tou záležitostí posedlý jako nějaká praštěná bri-dezilla, Domenico si umanul, že se musejí vzít v Itálii, a do Park Avenue Armory se dostaneme jen třiadvacátého, a se všemi těmi daty jsme trochu zasekaní.“

„Hm.“

„Třiadvacátého je prezentace, koncem roku letíme do Milána kvůli svatbě a mezitím se nikam nedostanu – čtyřiadvacátého a šestadvacátého budu mít práce nad hlavu s uklízením. Víš, že tady o Vánocích mají volno jen jeden den?“

„To dává smysl.“

Zauvažovala jsem, jestli mám dosud účtenku od jejího vánočního dárku, abych ho mohla vrátit a vyměnit za pytel uhlí.

„Naprosto chápu.“

„Ale něco mě napadlo...“ Amy pořád ještě mluvila a napětí v jejím hlase přešlo v povědomou euforii. „Můžeš přijet sem!“

„Do New Yorku?“

„Do New Yorku,“ potvrdila Amy. „Bylo by to bezva. Strašně mi chybíš a Al i Kekipi budou hrozně rádi, když budeš o Vánocích tady. Ví sám bůh, jak jsem to bez tebe mohla vydržet tak dlouho, tak prosím přijď, jo? Potřebuju tě!“

„Ne, nepotřebuješ,“ odpověděla jsem. „Až doted' jsi všechno zvládla sama. Budeš v pohodě.“

Podívala jsem se na sněhuláka, visícího z telegrafního stožáru nade mnou. Ve smogu žlutě svítila jeho velká bílá zadnice, ale v horní polovině žárovky chcípaly a nikdo se nenamáhal je vyměnit. Jeho radostný úsměv a dýmka z kukuřičného klasu se v mrhlení ztrácely a celkový efekt byl poněkud žalostný.

„Tak jo, možná tě nepotřebuju, ale to ještě neznamená, že bys neměla přijet,“ odpověděla Amy. „Chci, abys u toho byla. Chci, abys viděla tu prezentaci – používáme tvoje fotky a vím, že máš pozvánku – a abys mě vzala na drinky, až se začnu před všema, co poslouchají, chlubit, jak jsem úžasná. Tess, Vánoce v New Yorku – přece víš, že si to přeješ.“

Amy měla pravdu. Věděla, že jsem se vždycky chtěla podívat do New Yorku, ale neměla jsem čas, Amy si to nemohla dovolit a Charlie nesnášel létání, takže plynuly roky a pořád nic. Ale New York o Vánocích... najednou jsem si představila, jak se zachumlaná v bezva kabátě držím s Amy za ruce, palčák v palčáku, jak se obě podnapilé bezva koktejly smějeme s Kekipim a Al nás dědečkovsky objímá.

Bože, bylo to lákavé. Rozhodně lepší než kroutit se na gauči s našima, vypít pět hrnků čaje a zblajznout celou krabici vánočních čokolád za poloviční cenu. No, ta část s čokoládami nezněla tak hrozně, ale ostatní mi připadalo jako příšerná, až moc dobře známá depka.

„Tak co?“ zeptala se Amy, netrpělivá jako vždycky. „Pokud nemlčíš proto, že tě ohromila má genialita, teď nastala vhodná chvíle, abys vyrá-

žela souhlasné výkřiky. Páni, Amy! Bezva nápad, Amy! Už letím, Amy!“

„Chtěla bych tam jet,“ řekla jsem a v duchu si ten nápad rozmlouvala. Je to děsně drahé a strašně daleko, vždyť ani žádné palčáky nemám – a co když mi Veronica sežene nějakou práci? „Ale šetřím, abych měla kde bydlet. A ty musíš beztak pracovat, ne? Víím, že to pro tebe musí být šok, ale čeká se od tebe, že budeš makat skoro každý den.“

„Můžeš zaplatit z kreditky a jo, *budu* pracovat,“ namítla. „Mám tenhle džob už víc než čtyři měsíce, ty trdlo. Nemyslíš, že by to chtělo oslavit?“

„Nový rekord,“ řekla jsem nanejšvš souhlasně. „Jsem na tebe pyšná.“

„Tohle mi jde,“ odpověděla jednoduše. „No tak, Tess, bude to bezva. Štve mě, že jsem tady bez tebe, je to divnej pocit. Včera jsem nosila celej den kalhotky naruby a neměla to komu říct. Potřebuju tě.“

Bezděky jsem se usmála.

„Jak to tady sama zvládnú já, když ty poletuješ po New Yorku a je z tebe celosvětově nejúžasnější... cože to jsi?“ zeptala jsem se, čelo nakrabacené, jak jsem se snažila vybatit si její pracovní titul.

Amy se vítězoslavně zahihňala.

„Viceprezidentka mimořádných projektů,“ řekla. „Tyjo, věřila bys tomu? Vymyslel to Kekipi, je skvělej. Prý buď tohle, nebo Vrchní čubka, ale to prý bejt nemůžu, protože si ten titul zabral on.“

Impozantní. Nejmimořádnějším projektem, na jakém Amy předtím pracovala, byl její pokus o zjištění, jestli se dá toast vyrobit žehličkou.

Z telefonu se ozvalo zafrkání. „A jestli jsem tě ještě dost nezlákala, je tu ještě minimálně jeden další fakt dobrej důvod, proč bys měla přijet.“

Našpicovala jsem uši a cítila, jak se šponuju. Ani nemusela vyslovit jeho jméno, stačilo, že mi blesklo hlavou.

„Jestli se teď nechystáš mluvit o párcích v rohlíku, nechci to slyšet, Amy,“ varovala jsem ji.

„No tak, nezlob se na mě,“ spustila, i když věděla, že už se zlobím. „Ale trochu jsem čmuchala na internetu a zdá se, že je v New Yorku čírou náhodou ještě někdo, víš?“

Odmítla jsem na tu hru přistoupit. „Michael Fassbender?“

„Jasně, budeš říkat, že ti na něm nezáleží, ale obě víme, že jo, a co